

Arrest

nr. 349 560 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Voormelde wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Engels – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer met daarin de verantwoording waarom hun beroep laattijdig werd ingediend, wat zij op zich niet betwisten. Verzoeker wijst erop dat de reden voor het laattijdig handelen erin bestaat dat hij geen adres heeft, niet beschikt over een computer en geen beroep kan doen op een advocaat. Zij wonen in een tent die zij mettertijd hebben uitgebouwd tot een soort chalet.”

5. Verzoekers brengen, met voormelde argumentatie ter zitting waarbij zij verwijzen naar de aanvullende nota die zij neerleggen, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 februari 2026 inzake de laattijdigheid van hun beroep.

5.1. Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Derhalve wordt vooreerst geverifieerd of deze correct en rechtsgeldig is geschied, wat het geval blijkt te zijn.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers in het kader van hun huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming, conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, woonplaats hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen bij een ter post aangetekende zending werden verstuurd naar deze door verzoekers gekozen woonplaats op het CGVS.

De kennisgeving is dus correct en rechtsgeldig geschied. Verzoekers betwisten dit niet en tonen geenszins het tegendeel aan.

5.2. Beroepstermijn

Het beroep van verzoekers is gericht tegen de beslissingen *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”* van het CGVS van 6 augustus 2025, waarbij hun verzoeken om internationale bescherming in België op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° juncto oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk worden verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De beroepstermijn tegen een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” bedraagt, overeenkomstig oud artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, 10 dagen. De bestreden beslissingen alsook de brief ter kennisgeving ervan vermelden duidelijk die beroepstermijn.

Die beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.3. Laattijdigheid beroep

5.3.1. De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals in casu, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst” (oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

5.3.2. Het gegeven dat verzoekers op 18 augustus 2025 op de zetel van het CGVS de bestreden beslissingen gingen ophalen en de ontvangst(bevestiging) ondertekenden, wijzigt niets aan het voorgaande.

Het heeft geen enkele invloed op het ingaan van de beroepstermijn zoals hogervermeld, met name vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

Verzoekers lijken in hun aanvullende nota verkeerdelijk voor te houden dat de kennisgeving geschiedde bij de fysieke overhandiging van een kopie van de bestreden beslissing op het CGVS, dit terwijl de kennisgeving evenwel eerder op correcte en rechtsgeldige wijze geschiedde bij aangetekende brief. De dag waarop de verzoeker als bestemming van de aangetekende brief die brief effectief ophaalt op het CGVS, is dus niet van belang en heeft geen enkele impact op de beroepstermijn en de aanvang ervan.

De Raad stipt in dit verband nog aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde: “Voorts zouden de beslissingen met betrekking tot deze verzoekers, indien de kennisgeving aan de zetel van deze autoriteit de gestelde beroepstermijnen voor deze beslissingen niet deed ingaan, zonder tijdsbeperking in rechte kunnen worden betwist, en zelfs nooit definitief worden, waardoor de bevoegde nationale autoriteiten niet de noodzakelijke gevolgen zouden kunnen verbinden aan negatieve beslissingen over onder meer het verblijf van de betrokken verzoekers.”

5.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brieven met bestreden beslissingen op woensdag 6 augustus 2025 aan de postdiensten werden overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoekers conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats hebben gekozen. Verzoekers betwisten dit niet en tonen het tegendeel niet aan. Zoals reeds vermeld, neemt de Raad aan dat de bestreden beslissingen op woensdag 6 augustus 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werden verstuurd, zoals omschreven in oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig voormeld oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was maandag 11 augustus 2025 dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, was woensdag 20 augustus 2025 de laatste dag van de beroepstermijn. Verzoekers hadden dus tot en met 20 augustus 2025 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift van 17 september 2025 is bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn, zoals in de beschikking reeds werd vastgesteld.

5.4. Overmacht

De Raad benadrukt dat de termijn vervat in oud artikel 39/57, § 1 van openbare orde is en aldus strikt moet worden toegepast.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van overmacht.

Wat betreft hun uitleg dat zij geen adres hebben in België, daar ze in een tent wonen die zij mettertijd hebben uitgebouwd tot een soort chalet, en dat zij niet beschikken over een computer en geen beroep kunnen doen op een advocaat, herinnert de Raad eraan dat verzoekers in het kader van hun huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming woonplaatskeuze hebben gedaan op het adres van het CGVS. Verzoekers zijn zelf verantwoordelijk voor hun woonplaatskeuze en het organiseren van hun post. Het stond verzoekers bovendien vrij om elders woonplaats te kiezen, zoals bijvoorbeeld bij vrienden en kennissen. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de opmerkingen in de ter zitting neergelegde aanvullende nota blijkt dat verzoekers in België konden rekenen op de hulp van iemand die de kosten van een aangetekende brief voor hen wilde betalen. Ook blijkt dat verzoekers in het kader van hun beroepsprocedure voor de Raad woonplaatskeuze doen op een privaat adres (bij iemand die het rolrecht mee regelde).

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in volgend betoog in hun aanvullende nota: *“Indien een aanvrager met een adres in het CGVS register zijn recht op hoger beroep verliest door de objectieve onmogelijkheid om post te ontvangen, terwijl aanvragers met een vast adres wel kennisgevingen kunnen ontvangen, dan is er sprake van een ongelijkheid in rechtspositie.”* Immers, het feit dat hen de wettelijke mogelijkheid wordt geboden om woonplaatskeuze te doen op het CGVS biedt net wel de objectieve mogelijkheid om er post te ontvangen, hetgeen ook effectief blijkt uit het feit dat verzoekers’ post er toekwam en zij deze er in ontvangst namen. Zoals blijkt uit het administratief dossier kwam een dag na de afgifte van de aangetekende zending op het postkantoor, deze al toe op het adres van het CGVS.

In dit verband wordt er nog op gewezen dat het Hof van Justitie in voormeld arrest er onder andere op wijst dat *“een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, zoals de Belgische regering in haar schriftelijke opmerkingen heeft vermeld, verzoekers die de bevoegde autoriteiten geen betrouwbaar postadres kunnen geven de mogelijkheid om dit grote ongemak te verhelpen doordat hun een wettelijk mechanisme wordt geboden dat het mogelijk maakt dat hen betreffende beslissingen, oproepingen en andere verzoeken om inlichtingen hun op een veilige plaats, waar zij in beginsel al zijn geweest, ter beschikking worden gesteld. Vanuit dit oogpunt maakt een dergelijke regeling het deze verzoekers gemakkelijker om hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen en draagt deze bij tot de eerbiediging van hun recht van verweer.”*

Zoals het Hof aangeeft, betreffen de kantoren van het CGVS een veilige plaats waar verzoekers al meermaals zijn geweest en waarmee zij dus goed vertrouwd zijn.

Het is de verantwoordelijkheid van verzoekers om, aangezien zij woonplaatskeuze deden op het CGVS, tijdig na te gaan of er voor hen correspondentie is toegekomen. Verzoekers geven in hun aanvullende nota aan dit ook effectief te hebben gedaan, door in de periode van 8 juli 2025 tot 18 augustus 2025, de dag waarop verzoekers de bestreden beslissingen er effectief in ontvangst namen, elke 3 weken bij het CGVS te hebben gecontroleerd of er voor hen post was toegekomen. Overigens, het betoog dat hen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn verteld dat ze om drie weken contact moesten opnemen om te controleren of ze post hadden ontvangen, is niet meer dan een blote bewering. Het komt verzoekers toe dit betoog te staven met een begin van bewijs, quod non.

In weerwil van wat verzoekers lijken voor te houden, was het CGVS niet verplicht om hen via e-mail te berichten dat er een aangetekende zending voor hen was toegekomen. Geen enkele bepaling legt het CGVS die verplichting op. Integendeel, de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk op welke wettelijke wijze de kennisgeving moet gebeuren. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, is onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending, zoals hier gebeurde, of per bode tegen ontvangstbewijs. In gevallen waarbij de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, wat hier niet het geval is, bestaan er nog andere mogelijkheden (artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet).

Wat betreft verzoekers’ uitleg dat zij geen beroep kunnen doen op een advocaat, in welk verband in de aanvullende nota staat te lezen dat zij geen advocaat kunnen vinden die bereid is hen *“pro bono”* bij te staan tijdens hun procedure, wordt erop gewezen dat het verzoekers zelf toekomt en het hun verantwoordelijkheid is hun verdediging te organiseren. Het zoeken naar een advocaat of het anderszins inwinnen van advies vormt geen reden van overmacht. Als de financiële situatie van verzoeker penibel is, dan bestaat overigens de mogelijkheid om een beroep te doen op kosteloze juridische tweedelijsrechtsbijstand (pro-Deoadvocaat). Dat een advocaat *“te kostelijk”* uitvalt, vormt evenmin een reden van overmacht (RvS 4 november 2024, nr. 261.264). Indien verzoekers, die in hun aanvullende nota opmerken dat – aangezien zij al bijna zeven jaar niet meer in China wonen – hun spaargeld op is en zij hier geen inkomen hebben, geen advocaat zouden hebben gevonden die hen kosteloos wil bijstaan, impliceert dit niet dat zij geen toegang hadden tot juridische bijstand van een advocaat. Dat zij geen pro deo advocaat zouden gevonden hebben, is overigens niet meer dan een blote bewering. Zij tonen niet aan dat zij ernstige en veelvuldige inspanningen hebben ondernomen om een of meerdere advocaten te contacteren en/of om zich te informeren over de mogelijkheid tot juridische tweedelijsbijstand (pro deo). Het loutere gegeven dat verzoekers geen advocaat hebben, neemt hoe dan

ook niet weg dat het hen toekomt niet alleen hun briefwisseling maar ook hun verdediging te organiseren in het geval zij in beroep willen gaan.

Dat verzoekers niet beschikken over een computer neemt voorts niet weg dat zij over de mogelijkheid beschikken om via anderen of op een andere manier over elektronische hulpmiddelen te beschikken, wat zij ook effectief hebben gedaan, zoals blijkt uit hun aanvullende nota waarin zij stellen die nota met behulp van gratis wifi en een gratis online vertaalplatform in een winkelcentrum te hebben opgesteld. Bovendien is het niet verplicht om via de pc opgestelde procedurestukken bij te brengen, maar zijn ook handgeschreven stukken mogelijk en wettig in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad, een mogelijkheid waarvan verzoekers terdege gebruik hebben gemaakt zoals blijkt uit de vele geschreven documenten die zij hebben aangebracht.

Ofschoon de Raad zich zeer bewust is van en veel begrip heeft voor hun moeilijke (verblijfs)situatie in België, maken verzoekers geen situatie van overmacht aannemelijk. Zij tonen niet aan dat zij wegens overmacht werden verhinderd tijdig het verzoekschrift in te dienen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.5. De Raad voegt hieraan toe dat het Hof van Justitie in een gelijkaardige situatie, in het arrest van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als volgt heeft geantwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag:

“Artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen tegen de achtergrond van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling van een lidstaat die voor het beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervalltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, ook wanneer de betrokken verzoeker in deze lidstaat geen woonplaats heeft gekozen en de kennisgeving geschiedt aan de zetel van de nationale autoriteit die bevoegd is voor de behandeling van deze verzoeken, op voorwaarde dat, ten eerste, deze verzoekers ervan op de hoogte worden gebracht dat zij, bij gebreke van woonplaatskeuze met het oog op de kennisgeving van de beslissing over hun verzoek, zullen worden geacht hiertoe woonplaats te hebben gekozen op de zetel van deze nationale autoriteit, ten tweede, de voorwaarden voor de toegang van deze verzoekers tot deze zetel de ontvangst van de hen betreffende beslissingen niet uiterst moeilijk maken, ten derde, wordt verzekerd dat aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn daadwerkelijke toegang hebben tot de procedurele waarborgen die het Unierecht hun toekent, en, ten vierde, het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling aan deze vereisten voldoet.”

In casu is aan die door het Hof genoemde voorwaarden voldaan:

1) Verzoekers zijn ontegensprekelijk op de hoogte van hun woonplaatskeuze op het CGVS, zo blijkt duidelijk uit de gegevens in het rechtsplegingdossier.

2) Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de toegangsvoorwaarden tot de zetel van het CGVS de ontvangst van de bestreden beslissingen voor hen uiterst moeilijk maken; uit de gegevens in het dossier blijkt daarentegen dat zij er (fysiek) effectief toegang toe hadden.

3) Verzoekers hadden en hebben nog steeds effectief toegang tot de procedurele waarborgen die het Unierecht voorziet. Zo geven ze zelf aan dat de mogelijkheid tot bijstand door een advocaat er is, maar dat zij ervoor dienden te betalen en er daarom geen beroep op deden; ze hadden de mogelijkheid om tijdig een raadsman te raadplegen en er blijkt nergens uit dat dit hen onmogelijk werd gemaakt. Daarenboven wordt niet aangetoond dat verzoekers de mogelijkheid werd ontzegd tot (gedeeltelijk) kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging indien zij aan de daartoe vereiste voorwaarden zouden voldoen. Zoals het Hof van Justitie heeft aangegeven, maakt een dergelijke regeling zoals in casu waarbij woonplaatskeuze op het CGVS wordt gedaan waar men zijn post kan laten toekomen op die voor hem/haar/hen veilige en bekende plaats, het de verzoeker gemakkelijker om het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen en draagt deze regeling bij tot de eerbiediging van het recht van verweer.

4) Verzoekers tonen geen schending van het gelijkwaardigheidsbeginsel aan vermits de bestreden beslissing een beslissing is die ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht en de kennisgeving van dergelijke beslissing kan geschieden op de gekozen woonplaats, hetgeen overigens niet enkel geldt in asielzaken (zie mutatis mutandis RvS 26 januari 2023, nr. 255.604).

Aan de door het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak gestelde voorwaarden is aldus voldaan.

6. Gelet op het voorgaande, brengen verzoekers geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

7. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO